

Arrest

nr. 45 546 van 29 juni 2010
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE, loco advocaat P. VAN ASSCHE, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Uzebba, een dorp in Owan West, Edo State. U groeide op in Benin City.

Na uw universitaire studies deed u een jaar dienst bij het 'national youth service corps'. U werkte in dat jaar bij de 'Nigerian customs authority' in Yola, Adamawa state. Daarna ging u aan de slag bij de Peoples Democratic Party.

U bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Uw vader is een gepensioneerd sergeant. Na zijn pensionering ging hij lesgeven.

Uw moeder had een restaurant.

U hebt twee zussen en een oudere broer.

Na uw studies werd actief voor de Peoples Democratic Party. U had O.(...) A.(...), een sterk lid van de partij, uw CV toegezonden en kon in 2005 bij hem aan de slag als zijn persoonlijk assistent. U

vergezeld hem op bijeenkomsten en kreeg op die manier toegang tot de partij. Hij stelde u voor aan sommige uitvoerende leden en u werd verantwoordelijk als campagnecoördinator. U werd in 2006 tevens jeugdleider van de ward. O.(...) O.(...) van PDP won de gouverneursverkiezingen in 2007.

De kandidaat van Action Congress, A.(...) O.(...), beschuldigde uw partij van fraude tijdens de stembusslag en trok naar de rechtbank. A.(...) O.(...) kreeg het gelijk aan zijn kant en uw partij moest inbinden. Het was het begin van de neergang van PDP in uw staat.

U besliste over te lopen naar Action Congress. De voorzitter van de ward probeerde u nog te overtuigen bij de PDP te blijven, hij dreigde er ook mee dat u niet zomaar kon vertrekken omdat u op de hoogte was van de interne keuken van de partij zoals het vervalsen van verkiezingen. U repliceerde dat u niet overliep om de AC te vertellen wat de PDP allemaal verkeerd gedaan had maar om een beter leven te hebben. Later kreeg u nog telefoonoproepen met advies van vrienden die u zegden dat de PDP de macht had in het land en dat u uw leven op het spel zette door over te stappen. De PDP-man waarvoor u eerder werkte, O.(...) A.(...), ook gekend onder zijn bijnaam B.(...) I.(...), was betrokken bij het stelen van olie en is degene binnen de partij die wordt aangesproken als iemand moet worden gemolesteerd of zelfs gedood.

Op 17 april 2009 woonde u voor het eerst een bijeenkomst van het AC bij. Toen u samen met uw vriend O.(...) O.(...) op de terugweg was, stond er achter een bocht plots een wagen voor jullie. Enkele schurken stapten uit en openden het vuur. Uw vriend werd geraakt, u bleef ongedeerd en zette het op een lopen naar uw vriend E.(...) O.(...). U verborg zich 's nachts bij hem. U kreeg een anonieme telefoonoproep. Het was iemand van de partij die u waarschuwde dat B.(...) en zijn bende schurken u om het leven wilden brengen. Van uw vader vernam u dat ze zelfs naar uw woning gekomen waren om u te zoeken. U besloot onder te duiken in uw geboortedorp Uzebba bij uw neef D.(...) B.(...). U deed hem het hele verhaal en hij zei u dat u geen schrik moest hebben nu u in het dorp was. Niettegenstaande D.(...) aandrang om buiten te komen bleef u de hele tijd binnenshuis. Op een dag stormde D.(...) de woning binnen. Hij zei dat een groep mannen met uw foto in het dorp aan het rondvragen was waar u verbleef. U kreeg opnieuw schrik en met de hulp van D.(...) kon u onderduiken bij een vriend van hem in Lagos. Aanvankelijk bleef u ook daar binnenshuis. Na enige tijd kon uw gastheer u er toe overhalen om een glas te gaan drinken op een terras. Toen jullie er zo'n drie kwartier zaten, zag u een wagen halt houden en enige tijd later zag u één van de mannen uitstappen die gebruikt werd door B.(...) I.(...). U vluchtte weg naar de toiletten en sloot zich op tot uw vriend u kwam zeggen dat de kust veilig was. Hij zei dat de man naar de barmannen was gestapt met een foto van u, zeggende dat u zijn neef bent en dat hij op zoek was naar u. Uw gastheer hielp u daarop het land te ontkomen. Daags nadien zei hij dat hij iemand gevonden had die u in ruil voor een som geld aan boord kon helpen van een schip.

Op 28 mei 2009 ging u aan boord en op 9 juni kwam u aan in Antwerpen.

Op 11 juni 2009 wendde u zich tot de gebouwen van de Belgische asielinstanties en startte u uw asielprocedure."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Met name blijkt uit uw verklaringen dat u hebt nagelaten een beroep te doen op de (lokale) autoriteiten om bescherming te vragen en degenen die u verantwoordelijk acht voor de dood van uw vriend en de moordpoging op uw eigen persoon te vervolgen.

U verklaarde dat u die stap niet gezet hebt omdat PDP meestal de wet is en ze je niet kunnen beschermen. U voegde er aan toe dat de PDP boven de wet staat en u zaken gezien hebt die ze naar de politie brachten. U verwees hierbij naar een pijplijn die gesaboteerd werd en de dood van een persoon die hierbij betrokken was maar aan de politie had bekend dat B.(...) I.(...) (O.(...) A.(...)) zijn opdrachtgever was. U verdenkt B.(...) I.(...) ervan verantwoordelijk te zijn voor diens dood omdat u hem in zijn woonkamer hoorde zeggen dat 'het vlot moest verlopen en ze geen fouten mochten maken' (Cg, p.7).

De macht die u de PDP toedicht blijkt echter minder groot te zijn dan u laat uitschijnen. De huidige gouverneur A.(...) O.(...) haalde voor de rechtbank immers zijn gelijk toen hij klacht indiende tegen de fraude waarvan hij de PDP beschuldigde (zie informatie in administratief dossier).

De situatie in Edo State is dan ook fundamenteel veranderd.

Gelet op uw overstap naar de AC, de dood van uw vriend die reeds lid was van de partij en de duidelijke verklaringen die u aflegde betreffende de verantwoordelijken voor de aanslag op uw persoon, kan er redelijkerwijze verondersteld worden dat zowel de vertegenwoordigers van de AC als de politie wel oren zouden hebben naar uw beschuldigingen en in ieder geval de politieke bewindvoerders in Edo State er nauw zouden op toezien dat de dood van één van hun partijleden en een aanslag op het leven van een nieuw lid grondig zou worden onderzocht. Redelijkerwijze kan van u verwacht worden dat u alle mogelijke interne rechtsmiddelen uitput alvorens een beroep te doen op internationale bescherming. Er kan in uw hoofde dan ook geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden weerhouden.

Er zijn evenmin redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

U baseert zich hiervoor op dezelfde verklaringen die u hebt afgelegd in het kader van uw aanvraag tot erkenning als vluchteling.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont u echter niet aan dat in uw hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. U wordt niet vervolgd door de autoriteiten en er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich tot de (lokale) autoriteiten wendt voor bescherming omwille van de problemen die u hebt aangehaald.

De door u voorgelegde identiteitskaart brengt geen wijzigingen aan voorgaande bemerkingen aangezien uw identiteit hier niet in vraag wordt gesteld. Hetzelfde geldt voor uw studies aan de Ambrose Alli University. Ook uw (gewezen) lidmaatschap van de PDP wordt niet betwijfeld (cfr. kopie van lidkaart in administratief dossier). Het internetartikel betreffende de gewelddadige dood van Iyalekhue houdt geen verband met de concrete problemen die u hebt aangehaald.

U bent niet in het bezit van enig ander document zodat een controle van uw reisweg niet mogelijk is."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft tegen de bestreden beslissing twee verzoekschriften ingediend, namelijk een gedateerd op 15 februari 2010 en ingediend door hemzelf, het andere gedateerd op 25 februari 2010 en ingediend door advocaat P. VAN ASSCHE.

In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 februari 2010 een schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Hij laat gelden dat de feiten die hij ter staving van zijn relaas aanhaalde, door de Commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 3) "ontkracht of miskend" worden, "waarbij de voorkeur wordt gegeven om eerst 'après les faits (à craindre)' wakker te worden en actie te ondernemen".

Hij uit kritiek op de motivering van de beslissing en stelt dat het "leuk" is te weten dat "eens een aanslag gepleegd is of wordt op de persoon van appellant... dit aan een 'grondig onderzoek zou worden onderworpen'". Hij vervolgt "op zulk een aanslag anticiperen of op enigerlei wijze proactief handelen laat volgens de Commissaris-generaal niet toe om toepassing te maken van de Conventie". Hij beweert verder dat Nigeria "een groot wespennest is waar de rechtszekerheid totaal zoek is" en dat het "naïef" is te stellen dat er voldoende rechtsbescherming is.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. In zijn verzoekschrift van 25 februari 2010 laat verzoeker gelden dat de vergelijking in de bestreden beslissing tussen hem zelf en de gouverneur A. O. niet opgaat.

Hij houdt voor dat het in zijn geval om gemeenrechtelijke inbreuken gaat waarbij de lokale autoriteiten een sterkere invloed ondervinden van de PDP, in tegenstelling tot de verkiezingsfraude waarbij de rechtbank weinig andere mogelijkheden zou gehad hebben dan de fraude te erkennen en de rechtmatig verkozen gouverneur te benoemen omdat de *“volledige politieke gemeenschap zat toe te kijken”*. Bovendien vindt verzoeker deze vergelijking irrelevant voor het onderzoek in zijn dossier.

Hij wijst er op dat er slechts één stuk zit in het administratief dossier waaruit blijkt dat op een website verwezen wordt naar de verkiezing van de nieuwe gouverneur.

Hij merkt nog op dat er zich *“diverse computerproblemen”* voordeden tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal, doch betwist niet dat hij alle gegevens heeft kunnen aangeven.

Verder zit er in het administratief dossier geen enkele informatie die enigszins van waarde zou kunnen zijn met betrekking tot de gegevens van zijn asielrelaas en meent dat het administratief dossier *“bevat dan ook geen enkele concrete aanleiding waarop men zich zou kunnen baseren om aan te geven dat de lokale autoriteiten niet zouden beïnvloed zijn door de PDP”*.

Hij besluit dat hij een coherent en geloofwaardig relaas heeft verteld zonder tegenstrijdigheden en dat de stavingstukken die hij heeft neergelegd, zijn verhaal bevestigen.

Hij vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus wordt erkend.

4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad benadrukt overigens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele

motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift van 15 februari 2010 louter beperkt tot het uiten van kritiek op de bestreden beslissing, maar geenszins de motieven die er duidelijk en omstandig worden uitgewerkt, verklaart of weerlegt.

Verder wijst de Raad er op dat de Commissaris-generaal geen enkele melding gemaakt heeft, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat *“anticiperen”* of *“proactief handelen”* op een aanslag niet toelaat toepassing te maken van de Vluchtelingenconventie. Wél valt er in de bestreden beslissing te lezen dat verzoeker nagelaten heeft een beroep te doen op de lokale autoriteiten om bescherming te vragen.

De Raad benadrukt dienaangaande dat internationale bescherming inderdaad slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers inderdaad worden verwacht dat hij in de eerste plaats een poging doet om bescherming te krijgen in zijn eigen land.

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat Staat geen bescherming kan of wil bieden tegen zijn beweerde vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat (zie verhoorverslag van 1 september 2009, p.11) verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen.

Zijn stelling dat het *“naïef”* is aan te nemen dat de rechtsbescherming in Nigeria voldoende is, is een blote bewering die de Raad niet aanneemt. Verzoeker brengt zelf geen middelen aan die een eventueel gebrek aan bescherming in zijn land van herkomst kunnen aantonen; dat *Nigeria “een groot wespennest is waar rechtszekerheid totaal zoek is”* is een gratuite stelling.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij de kopie van attest van 2 april 2009 van de Peoples Democratic Party, dat hij toevoegt aan zijn verzoekschrift, niet eerder in de loop van de procedure kon voorleggen. De Raad neemt dit document -dat een fotokopie betreft die geen bewijswaarde heeft gezien ze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X) en dat trouwens niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet van een voor eensluidend verklaarde vertaling is voorzien-, niet in overweging overeenkomstig artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad herhaalt dat van verzoeker verwacht wordt dat hij eerst alle mogelijke interne rechtsmiddelen uitput alvorens beroep te doen op internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 15 februari 2010 om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit het voorgaande blijkt echter dat er noch essentiële elementen ontbreken, noch dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing kleven waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van voormelde wet van 15 december 1980. Er is derhalve geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen.

In zijn verzoekschrift van 25 februari 2010 wijst verzoeker er op dat hij een coherent relaas heeft verteld zonder dat hem enige tegenstrijdigheid kan worden tegen geworpen.

Zo deze opmerking kan worden beaamd, blijft de terechte vaststelling dat verzoeker nagelaten heeft beroep te doen op de autoriteiten in zijn land van herkomst en dat er -zoals reeds hoger werd uiteengezet- redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij eerst alle mogelijke rechtsmiddelen uitput in eigen land alvorens een beroep te doen op internationale bescherming.

Verzoekers uitleg voor zijn in gebreke blijven, namelijk de Peoples Democratic Party de plak zwaait, zich boven de wet stelt en men zich niet kan beschermen tegen hen, wordt niet aangenomen.

Uit de door de Commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de macht die verzoeker aan de PDP toedicht, minder groot is dan hij laat uitschijnen; de huidige gouverneur A. O. haalde immers gelijk voor de rechtbank toen hij klacht neerlegde tegen de verkiezingsfraude bij de Peoples Democratic Party.

Verzoekers stelling dat de vergelijking tussen zijn zaak en die van gouverneur O. niet op gaat, overtuigt de Raad niet. Ook al beweert verzoeker dat hij zich in het kader van zijn asielaanvraag niet op deze fraude zelf beroept (zie het verzoekschrift van 25 februari 2010, p. 5), deze informatie toont aan dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de autoriteiten wel degelijk bescherming bieden. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot blote beweringen over de Peoples Democratic Party en dicht haar macht toe maar haalt geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien werpt de bestreden beslissing terecht op dat *“Gelet op uw overstap naar de AC, de dood van uw vriend die reeds lid was van de partij en de duidelijke verklaringen die u aflegde betreffende de verantwoordelijken van de aanslag op uw persoon, kan er redelijkerwijze verondersteld worden dat zowel de vertegenwoordigers van de AC als de politie oren zou hebben naar uw beschuldigingen en in ieder geval de politieke bewindvoerders in Edo State er nauw zouden op toezien dat de dood van één van hun partijleden en een aanslag op het leven van een nieuw lid grondig zou worden onderzocht”*. Hierop gaat verzoeker in zijn verzoekschrift helemaal niet in; deze motivering blijft dan ook weerhouden.

De kritiek van verzoeker dat het administratief dossier geen enkele concrete aanleiding bevat waarop men zich zou kunnen baseren om aan te geven dat de lokale autoriteiten niet zouden beïnvloed zijn door de Peoples Democratic Party, wordt door de Raad niet gevolgd. Het is inderdaad niet aan de Commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen of om te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. De bewijslast ligt bij verzoeker zelf.

De opmerking van verzoeker er zich tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal diverse computerproblemen voordeden, wordt door hem zelf tot zijn ware proportie herleid als hij stelt in het verzoekschrift van 25 februari 2010 (zie p. 5) dat hij toch alle gegevens heeft kunnen aangeven.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich niet onder de bescherming van de overheden van zijn land van herkomst kan stellen.

De bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 50 808 / IV en RvV 51 261 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE